

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: J. J.
zastoupená zmocněncem Mgr. J. K.

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023
sídlem Na Poříčním Právu 376/1, 128 01 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2018, č. j. MPSV-2018/161332-919,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 8. 2018, č. j. MPSV-2018/161332-919, **se** pro vady řízení **ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává a žalovaný toto právo nemá.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) domáhala soudního přezkumu ve výroku tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Pardubicích ze dne 13. 8. 2017, č. j. 16558/2017/PAA, jímž žalobkyni nebyl přiznán příspěvek na péči podle zák. č. 108/2006

Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“). Podle odůvodnění rozhodnutí nezvládá žalobkyně dvě základní životní potřeby, a to osobní aktivity a péči o domácnost.

2. Žalobkyně předně v žalobě namítala, že je významně omezena v hybnosti z důvodu degenerativních změn na obratlích v bederní části páteře, není proto schopna pohybu bez kompenzačních pomůcek. O francouzských holích ujde maximálně 10 m, pohybuje se proto pouze po bytě, na delší vzdálenost používá invalidní vozík, obsluhu elektrického vozíku není schopna zvládnout. Žalobkyně trpí těmito nemocemi:
 - diabetes mellitus II. typu, sama si není schopna správně nastavit aktuální dávku inzulínu do inzulínového pera;
 - onemocnění ledvin s inkontinencí, používá pleny, není sama bez obsluhy schopna používat toaletu;
 - chronická obstrukční plicní choroba, musí spát v polosedě a být v noci pravidelně kontrolována jinou osobou;
 - srdeční potíže, byl jí aplikován kardiostimulátor.
3. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že posouzení jejího zdravotního stavu bylo podceněno, když Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště v Hradci králové (dále též „PK MPSV“) uznala pouze dvě základní životní potřeby, které žalobkyně nezvládá, a to osobní aktivity a péči o domácnost. Nadto řízení o přiznání dávky trvalo od 29. 5. 2017 do 21. 8. 2018. Za tuto dobu se zdravotní stav žalobkyně zhoršil. Žalobkyně tvrdí, že nezvládá tyto základní potřeby podle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách: příprava stravy, podávání a procování stravy; koupání nebo sprchování, péče o vlasy; stání, schopnost vydržet stát, chůze po schodech nahoru a dolů; přemísťování předmětů denní potřeby; výběr oblečení, svlékání, obouvání a zouvání; dodržování léčebného režimu; obstarávání osobních záležitostí (pravidelné kontroly u lékaře, pošta, spořitelna, vyplňování dokumentů); všechny jednoduché úkony spojené s chodem domácnosti (vaření, úklid, péče o prádlo, lůžko, odpady). Žalobkyně proto navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, když má za to, že jí má být přiznán příspěvek na péči nejpozději od 29. 5. 2017.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že zdůraznil, že funkční schopnosti posuzované osoby se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a s využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Žalovaný dále zdůraznil, že u žalobkyně bylo provedeno sociální šetření v místě bydliště dne 19. 6. 2017, proti jehož průběhu žalobkyně ničeho nenamítala. V rámci odvolacího řízení zpracovala PK MPSV, pracoviště v Hradci Králové posudek, podle kterého je žalobkyně osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách, vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, avšak není neschopna zvládat alespoň tři nebo čtyři základní životní potřeby. Tedy podle posudku PK MPVS ze dne 19. 6. 2018, který byl zpracován rok po provedení sociálního šetření!, není žalobkyně schopna zvládat dvě základní životní potřeby, a to: i) osobní aktivity a j) péči o domácnost.

5. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů podle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s., a to bez veřejného projednání věci v souladu s § 51 s. ř. s., přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Řízení o příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách se provádí podle zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), neboť zákon o sociálních službách neobsahuje kompletní úpravu tohoto řízení (§ 23 - 28 cit. zákona). Proto platí pro správní orgány povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s ustanovením § 3 správního řádu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 15. 4. 2015, č. j. 2 Ads 8/2015 – 52; rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz). Podle § 4 odst. 2, § 16 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“) provádějí Posudkové komise zřízené Ministerstvem práce a sociálních věcí ČR posouzení stupně závislosti pro účely odvolacího řízení o příspěvku na péči. Z uvedeného tedy vyplývá, že posudek zpracovaný příslušnou PK MPSV je stěžejním důkazem ve věci. Již proto je tento důkaz třeba podrobit řádnému posouzení z toho pohledu, zda poskytuje řádné, tj. srozumitelně odůvodněné a zcela konkrétní posouzení stupně závislosti posuzované osoby z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Při posouzení se PK MPSV a stejně tak správní orgán, který vyhodnocuje důkazní hodnotu posudku, řídí následující právní úpravou.
7. Podle ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách se pro účely tohoto zákona rozumí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než jeden rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb.
8. Podle § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách se příspěvek na péči poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Podle ust. § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 při splnění dalších podmínek uvedených v tomto ustanovení.
9. Podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.
10. Podle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost. Podle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná

souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopností zvládat základní životní potřeby v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potencionálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopnosti zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanovuje prováděcí předpis (§ 9 odst. 6 zákona o sociálních službách).

11. Podle ust. § 1 vyhl. č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „prováděcí vyhláška“): (1) Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby se pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní životní potřeby vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce. (2) Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby. (3) Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se hodnotí a) tělesné struktury a b) tělesné funkce duševní, mentální, smyslové, oběhové, dechové, hematologické, imunologické, endokrinologické, metabolické, zaživací, vylučovací, neuromuskuloskeletální, včetně hrubé a jemné motoriky, a funkce hlasu, řeči a kůže, a to ve vztahu k rozsahu a tíži poruchy funkčních schopností. (4) Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu.
12. Podle ust. § 2 prováděcí vyhlášky: (1) Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. (2) U osob, u nichž průběžně dochází ke zhoršování a zlepšování zdravotního stavu, trvá sledované období rozhodné pro posouzení závislosti zpravidla jeden rok; funkční schopnost zvládat základní životní potřebu se v takovém případě stanoví tak, aby odpovídala převažujícímu rozsahu schopnosti ve sledovaném období.
13. Podle ust. § 2a prováděcí vyhlášky platí: Pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
14. Podle ust. § 2c prováděcí vyhlášky: Při hodnocení základních životních potřeb pro účely stanovení stupně závislosti se základní životní potřeby, u nichž bylo zjištěno, že je osoba z

důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat, sčítají.

15. Z uvedené právní úpravy je zjevné, že při hodnocení schopnosti posuzované osoby v daném správním řízení, tj. schopnosti zvládat základní životní potřeby uvedené v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách, je nutné vycházet z prováděcí vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Bližší vymezení úkonů a způsob jejich hodnocení je totiž uvedeno v příloze č. 1 zmíněné vyhlášky, přičemž tyto úkony jsou zde podrobně vypsány. Přitom platí, že pro hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby za účelem zjištění stupně závislosti osoby je v rámci aplikace posudkových kritérií stanovených v § 1 až § 2c prováděcí vyhlášky rozhodné nesplnění byť jen jedné z aktivit, které jsou pro schopnost zvládat určitou základní životní potřebu vymezeny v příloze k této vyhlášce, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
16. Podle přílohy č. 1 – vymezení schopností zvládat základní životní potřeby, vyhlášky č. 505/2006 Sb. k provedení zákona o sociálních službách (dále „prováděcí vyhláška“), jsou pod písm. a) mobilita - uvedena jednoznačná kritéria pro určení stavu, kdy je osoba tuto základní životní potřebu zvládat: 1. vstávání a usedání, 2. stoj, 3. zaujímat a měnit polohy, 4. pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, 5. otevírat a zavírat dveře, 6. chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, 7. nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.
17. Z tohoto jasného vymezení pak vyplývá, že jestliže žalobkyně byla uznána za osobu zvládající základní životní potřebu mobility, pak musí nutně zvládat veškeré zde uvedené činnosti. Tedy musí být schopna chůze do schodů a ze schodů v rozsahu jednoho patra a pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu. Posudek PK MPSV přitom zcela postrádá zdůvodnění tohoto, proč PK MPSV považuje žalobkyni za osobu schopnou zvládat základní životní potřebu mobility. Přitom v posudkovém závěru výslovně uvádí: „*V souladu s údaji soc. šetření je schopna chůze s oporou, chůze s oporou 2 francouzských holí omezená pro bolesti s dosahem cca 20-50 m, pro limitaci bolesti v exteriéru na delší trasy mechanický vozík.*“ Jestliže prováděcí vyhláška vyžaduje zvládnutí potřeby mobility „chůzí krok za krokem“, v rozsahu 200 m, pak jistě nelze za běžnou kompenzační pomůcku pro zvládnutí potřeby považovat invalidní vozík. Ostatně takový názor ani PK MPSV nevyslovila. Posouzení základní životní potřeby mobility totiž neprovedla, a to navzdory jednoznačnému ustanovení prováděcí vyhlášky a jednoznačnému zjištění ze sociálního šetření, které bez dalšího do svého posudkového závěru toliko převzala. Jestliže se pak žalovaný spokojil s takto neodůvodněným posudkem PK MPSV ve vztahu k zvládnutí základní životní potřeby mobility, pak svoje rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti, neboť není zřejmé, jak posudek PK MSV jako důkaz hodnotil, jakými úvahami se řídil, když neuznal, že žalobkyně nezvládá základní životní potřebu mobility.
18. Jakkoliv je PK MPSV přímo zákonem povolána k podání posudku, není žalovaný v žádném případě zproštěn svojí povinnosti posudek jako důkaz zhodnotit z pohledu jeho úplnosti, srozumitelnosti a přesvědčivosti. Této svojí povinnosti však žalovaný v dané věci nedostál. Již uvedená okolnost je dostatečným důvodem pro zrušení napadeného

rozhodnutí. Nicméně krajský soud musí konstatovat, že posudek PK MPSV nepodává přesvědčivé posouzení k těm základním životním potřebám, jejichž nezvládnutí žalobkyně již v odvolání a následně v žalobě fakticky namítala. Jedná se tak vedle základní životní potřeby mobility o základní životní potřebu e) oblékání a obouvání, když žalobkyně v odvolání, jak vyplývá přímo z protokolu o jednání PK MPSV a rovněž z posudkového závěru, uvedla, že volnější domácí oblečení a noční košili si vsedě oblékne, když jede k lékaři, obléká ji dcera, sama si neobuje jiné než nazouvací pantofle, boty na suchý zip. Dle přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky přitom musí být zvládnuty tyto dovednosti: 1. vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, 2. rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, 3. oblékat se a obouvat se, 4. svlékat se a zouvat se, 5. manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem. Žalobkyně přitom jednoznačně tvrdila, že je schopna se obout a obléci pouze v omezeném rozsahu. Bylo tedy namístě se posouzením zvládnutí této základní životní potřeby výslovně zabývat. PK MPSV však pouze uvedla: „*zvládne se obléct vč. výběru oblečení.*“ Tedy PK MPSV vůbec nezhodnotila obouvání. Tento závěr přijatý bez jakéhokoli odůvodnění není v souladu s tvrzeními uvedenými v odvolání ani nemá oporu v provedeném sociálním šetření. V záznamu ze sociálního šetření ze dne 19. 6. 2017 je totiž uvedeno, že žadatelka se zvládne obléci, obouvání jí činí problém. „*Sama si obuje pantofle, ale s venkovní obuví potřebuje pomoci, protože se dle svých slov nemůže obnout.*“

19. Pokud jde o základní životní potřebu f) tělesná hygiena, pak aby se osoba považovala za schopnou zvládat tuto základní životní potřebu, musí být schopna: 1. použít hygienické zařízení, 2. dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, 3. provádět celkovou hygienu, 4. česat se, provádět ústní hygienu, holt se. Ze záznamu ze sociálního šetření vyplývá, že žalobkyně si ve vaně nesesedne, při stání potřebuje asistenci, neboť vrávorá. V odvolání pak uvedla, že potřebuje pomoc při mytí, dcera jí pomáhá do vany, kde má nainstalované sedátko. PK MPSV bez bližšího odůvodnění v posudkovém závěru uvedla, že tělesnou hygienu a fyziologickou potřebu zvládne vč. očisty. Jak PK MPSV zhodnotila nutnost pomoci druhé osoby při mytí, není z posudku zřejmé.
20. Pokud jde o péči o zdraví, v záznamu o sociálním šetření je uvedeno, že si žalobkyně léky chystá sama. K aplikaci inzulinu zde nic uvedeno není. V odvolání pak žalobkyně uvedla, že léky jí do dávkovače připravuje dcera. Žalobkyně přitom trpí diabetem II. typu a v žalobě tvrdila, že není schopna nastavit si správnou dávku inzulinu do inzulinového pera. Podle příl. č. 1 prováděcí vyhlášky je posuzovaná osoba schopna zvládat základní životní potřebu h) péče o zdraví, pokud je schopna 1. dodržovat stanovený léčebný režim, 2. provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, 3. rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc. S tvrzeními uvedenými v odvolání se PK MPSV ani následně žalovaný nijak nevypořádaly, PK PMSV v posudkovém závěru uvedla: „*Léky si chystá a bere sama.*“ Pokud žalobkyně skutečně není schopna sama dodržovat stanovený léčebný režim včetně zcela samostatné aplikace inzulinu, což nebylo při sociálním šetření objasněno, pak patrně kritéria daná přílohou prováděcí vyhlášky nesplňuje.
21. Krajský soud proto ze všech uvedených důvodů dospěl k závěru, že posudek PK MPSV nepředstavuje dostatečně přesvědčivý podklad pro zákonné rozhodnutí o příspěvku na péči ve věci žalobkyně. Posudek nevypořádal řádně faktické námitky žalobkyně, jak uvedeno shora, při posouzení některých základních životních potřeb bez bližšího odůvodnění učinil

závěr, který nekoresponduje se zjištěními z provedeného sociálního šetření, ač je toto šetření vedle lékařských zpráv podkladem pro vydání posudku. Pro úplnost soud uvádí, že žalobkyně v žalobě sporuje i zvládnutí fyziologické potřeby a přípravu a podávání stravy.

22. V dané věci je proto namístě aplikovat názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 14. 9. 2011, č. j. 4 Ads 82/2011 - 8, totiž že *přímé osobní vyšetření posuzované osoby lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a posudkovou komisí by mělo být pravidlem.*“ K tomu je třeba uvést, že i podle další judikatury Nejvyššího správního soudu je vyšetření posuzovaného při jednání komise základním prostředkem pro odstraňování rozporů mezi závěry sociálního šetření a posudkovým hodnocením PK MPSV. V daném případě bylo zcela namístě, a to rovněž s přihlédnutím k době jednoho roku, která uplynula od provedení sociálního šetření do data jednání PK MPSV, aby odvolací správní orgán přinejmenším vyžádal doplnění posudku, pokud posudková komise nevysvětlila své závěry, které plně nekorespondují ani se záznamem ze sociálního šetření ani nereflektují okolnosti uváděné žalobkyní v odvolání (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).
23. Jak již bylo uvedeno, žalovaný je jako správní orgán vázán povinností hodnotit tento důkaz z pohledu jeho přesvědčivosti a úplnosti ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu, čehož se je žalovaný vědom, neboť tuto svoji povinnost sám uvádí v žalovaném rozhodnutí (str. 7 žalovaného rozhodnutí). V dané věci se však žalovaný s nepřesvědčivým a neúplným posudkem PK MPSV spokojil. Dle krajského soudu je třeba, aby při sociálním šetření, případně následně při posouzení PK MPSV v domácím prostředí žalobkyně, byly zjištěny všechny relevantní okolnosti pro řádné posouzení zvládnutí základních životních potřeb žalobkyně. V žalovaném rozhodnutí absentuje zhodnocení schopností žalobkyně zvládat jednotlivé aktivity na základě jednotlivých kritérií dle prováděcí vyhlášky, které bylo již v době vydání rozhodnutí nezbytné s hledem na skutkové okolnosti věci zejména ve vztahu ke schopnosti vykonávat základní životní potřebu mobility, tělesné hygieny, péče o zdravé, obouvání a oblékání, což činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
24. V této souvislosti je nutné doplnit, že na rozdíl od přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, ve kterém si může soud vyžádat v soudním řízení ještě další posudek od příslušné PK MPSV, tak v dané věci takovému postupu brání nedostatek zákonné kompetence PK MPSV. Podle § 4 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR svými posudkovými komisemi zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního pouze ve věcech důchodového pojištění, přičemž v dané věci, tj. pro účely rozhodování o příspěvku na péči, může být posudek PK MPSV vyžádán pouze pro účely odvolacího řízení správního. Tím spíše však správní orgán v tomto řízení musí vycházet pouze z takového posudku PK MPSV, který je nejen úplný, čili obsahuje veškerou dostupnou zdravotnickou dokumentaci, ale zejména musí splňovat požadavek přesvědčivosti, tzn., musí obsahovat náležité a logické zdůvodnění svých posudkových závěrů. Pokud tomu tak není, nemůže již správní orgán nahradit činnosti PK MPSV, ale musí nedostatky jeho posudku odstranit, a to za pomoci doplnění posudku nebo zadáním dalšího revizního posudku PK MPSV, ev. i znaleckého posudku. V dané věci přitom PK MPSV v rozporu s § 1 odst. 1 neposoudila zvládnutí konkrétních základních životních potřeb skrze dílčí aktivity vymezené pro jednotlivé potřeby v příloze č. 1 vyhlášky

(obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, čj. 4 Ads 68/2014-37), proto ani odůvodnění v tomto směru nemohlo být obsaženo v žalovaném rozhodnutí.

25. Je nesporné, že rozhodnutí v dané věci je závislé především na odborném lékařském posouzení, k němuž je ze zákona povolána právě posudková komise, jedná se tedy o stěžejní důkaz a pokud již posudek PK MPSV vykazuje vady zahrnující jeho nepřezkoumatelnost, a pokud tento nedostatek odvolací správní orgán neodstraní (vyžádáním doplnění posudku či revizního posudku, ev. i posudku znalce), způsobuje ten i vadu řízení, tj. nepřezkoumatelnost, žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (viz obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 4 Ads 50/2009-63; ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53). Vedle toho, že soudy samy nejsou nadány lékařskou erudicí, tedy nemohou činit závěry o odborných medicínských otázkách (obdobně viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48, ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003-61, publikovaný pod č. 511/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004- 58), judikuje Nejvyšší správní soud (viz např. jeho rozsudky ze dne 2. 6. 2016 č. j. 7 As 267/2015-57, ze dne 1. 2. 2017 č. j. 9 As 87/2016-29 nebo ze dne 23. 3. 2017 č. j. 9 Ads 135/2016-29), že úkolem správních soudů není nahrazovat úvahy správních orgánů a domýšlet za ně důvody jejich rozhodování.
26. V dané věci dospěl krajský ze všech uvedených důvodů k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí a zároveň skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadaného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. a/, b/ s. ř. s.), proto pro tyto vady soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), přičemž vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, který je právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku vázán (78 odst. 4 a 5 s. ř. s.).
27. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšná žalobkyně sice měla právo na náhradu nákladů řízení, ale žádné náklady jí podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 28. března 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu